

KIADÓHIVATAL.
Budapest, Eszterházy-utca
12. sz.

Előzetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.
Egyes szám ára: 8 kr.

A lap szellemi részét illető közlemé-
nyek a szerkesztőséghez, pénz s
értéküldemények reklamációk ál-
talanban a lap anyagi részét illető
levelezés pedig a fel. szerkesztőhöz
(Gyöngyök-utca 9. sz.) intézendők.
Megjelen minden pénteken.

NÉPJOG

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

SZERKESZTŐSÉG:
Budapest, Vas-utca 15. sz.

Előzetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.
Egyes szám ára: 8 kr.

A lap szellemi részét illető közlemé-
nyek a szerkesztőséghez, pénz s
értéküldemények reklamációk ál-
talanban a lap anyagi részét illető
levelezés pedig a fel. szerkesztőhöz
(Gyöngyök-utca 9. sz.) intézendők.
Megjelen minden pénteken.

?

Kérdőjel! Rövid, de találó ezim e sorok fölél!

E kérdőjel pedig nem foglal magában kevesebbet, mint a jövő idő bekövetkező esélyeit, bonyodalmaikat, sorscsapásait.

A többek közül azt is magában zárja: hátha az osztrák-magyar birodalom belesodortatnék mégis egy háborúba, mit fognak akkor államférfiaink tenni, mikor arról lesz szó, hogy hol a pénz a háborúviseléshez? Mert háborúhoz először pénz, másodsor pénz és harmadszor is pénz szükségeltetik.

Nagy háborúval szemben a boszniai kaland, csak körülbelül 150 milliót nyelt el, mennyit kell majd előteremtenünk és honnan, ha az összes hadsereg, a póttartalék honvédség és a — népfölkelés fog majd fegyver alá hivatni?

Németország a francziáktól hadi kárpótlásul nemcsak 4000 millió frankot, tehát körülbelül 1800 millió forintot követelt és kapott, de hozzá még Elzasz-Lothringiát nyerte el. S tényleg belekerült Németország-nak a nagy háború 1870—71 ben körülbelül 1000 millió forintba!

Ha már most mi, a kiknek hadserege szintén el van látva a hadászat legújabb vívmányaival, háborút fognánk viselni, nagy háborút, s ha ehhez természetesen pénz kell, keveset fogunk-e mondani, hogy kell majd ezermillió forint?

Itt van a nagy kérdőjel!

Ugy, ahogy most van megadózta a magyar nép, ha békében nem jönnének is a miniszterek holmi 20—30 milliós póthitelekkel, alig lesz lehető többet kicsikarni a néptől, bármiként alkalmazzák is az adóprést!

És tegyük fel, ha volna is képes még többet elviselni, háború esetén, ha mindnyájunknak el kell majd menni, a kiknek munkatehető karjai vannak, ki lesz az, aki otthon utánanézzon az adófizetésnek?

De ne vegyük most a legsötétebb lehetőséget!

Háborúra, nagy háborúra tehát fog kelleni ezermillió. Rothschild zálogba veszi az egész Magyarországot s utóljára fog még adni annyit és talán még többet is. Nekünk majd aztán meg lesz a baj a visszafizetéssel. Ezermilliónak az évi kamata rendes árkeletű és rendes százaléku papirok után körülbelül 50 millió forint! Csak a kamat lesz ennyi, hát a tőkét mikor fogjuk majd visszafizetni?

Arra pedig, hogy oly hadi kárpótlást nyerhessünk, mint Németország a francziáktól, ne számítsunk, mert nem találunk most Európában oly országot, mely ily föltételnek megfelelni tudna!

Elborzad a szivünk, ha ily eshetőségre csak gondolunk is, pedig hát nagyon is kell az ilyennel számolni! Előttünk lebeg szüntelen az a nagy kérdőjel, amelynek ha meg kell majd felelni, áldozatául esik minden e hazában!

De nemcsak azért támad bennünk e sötét aggodalom, mert látjuk, hogy a jelenlegi kormány mily nyomoruságba keverte pénzügyeinket, tette oly általánossá a szegénységet, hogy lidércként lebeg előttünk a pénzügyi krach rémes árnya; nemcsak most nézzük a nagy kérdőjelet, mikor nincs elv, nincs rendszer annak a kormányának politi-

kájában, amely él napról-napra a zsidók kegyelméből s csinál adósságot, amíg adnak; a jövővel, a koldus nemzet átkaival mitsem törődve; hanem még akkor is aggódnánk sorsunk felett, ha hazánk jólétnek örvendene, mint amilyenek örvendenie lehetne, ha kormányában volna önértzet, kötelességérzet és tehetség arra, hogy a nemzet jólétének érdekeit megvédje!

Ők azt mondják ugyan, hogy ezt mindenkor tették tizenegy év óta!

Dehogy tették. S hogy nem tették, arról tiszta képet adnak a meg nem másolható számok, ezeknek szólama igaz és megdönthetetlen.

Igy 1880-ban 19 millió forintnyi deficitről hazudott a kormány s legott kisült, hogy 41 millió! 1882-ben 26 millió hiányt irányzott elő gróf Szapáry, a zárszámadások kimutatták, hogy az 46 milliónál is több; 1884-ben 17 milliót mondtak deficit gyanánt és ugyancsak a kérlelhetetlen zárszámadások szerint 41 millió lett belőle. És ez így történt tavaly, így lesz az ez idén is.

És mit tesz arra nézve a kormány, hogy ezen a szédelgessel határos eljárást indokolja?

Takarékosságot ígér! ennyi az egész! Ámde az e fajta üres ígéretek nem érnek nekünk semmit sem!

Midőn Tisza Kálmán megcsinálta a fuziót, azt mondta, hogy az ország pénzügyeit akarja rendbehozni, azért lett hűtlen elveikhez. Megbocsátottak volna neki az elvek szegreakasztásáért, ha ígérteit beváltotta volna. De nem tette, sokkal rosszabbul állunk, mint a fuzió előtt!

De Tisza Kálmán tizenegy esztendőnek minden bünei és botrányai után még mindig uralkodni akar s elég bárgyu arra, hogy ezt a haza érdekében valónak állítja, annak a hazának érdekében valónak, melynek jogait letiporta, alkotmányát megfertőztette s anyagi fennállását lehetetlenné tette!

Ami majd ezután jön, az benne van a nagy kérdőjelben, amely alatt áll nemzetünk élete, fennmaradása, önállósága, függetlensége!

Az új igazságügyi miniszter.

Tisza Kálmán miután pártjában igazságügyminiszternek való embert nem talált, Szilágyi Dezső iránt pedig még mindig gyanus kételyekkel van tele, s mert a bírói karból több önértetes férfiú határozottan vonakodott Tisza alatt tárcaát vállalni — végül megnyert magának egy igen tiszteletre méltó beamten-minisztert, a mi ellen tulajdonképen semmi kifogásunk, vagy ellenvetésünk, minthogy a régi gyakorlat férfiai-ból jobb miniszterek válnak, mint némely „fac me talem talis ero“ képviselőből. Fabiny Teofil, az új miniszter Pauler után, komoly, vallásos, konzervatív hajlamu férfiú volt eddig teljes életében. Fabiny a szigorú igazság embere s ha most mégis „szabadelvű“-nek csapott is föl, sok jót remélhetnénk tőle, ha maga az egész liberális kormányrendszer alapján rosz nem volna.

Azt kívánjuk, hogy az új igazságügy-miniszter harcoljon a mint csak bir a korrupció ellen, mely a mai országrontó liberális rendszer alatt már komolyan veszélyezteti a hazát. És Fabiny szép programot fejtett ki, midőn 17-én székfoglalóját tartotta az igazságügyminiszteriumban. E pro-

gramm nem új az igaz, de mindig jól esik a mikor megigérik, és mindig fáj, a mikor látjuk, hogy be nem tartják. Mindaz a mit Fabiny az igazságügy terén szükséges reformokról mondott; mindaz a mi nek keresztyélvitelét ígérte, az összes jogász és jogkereső világ régi óhajta. Nincs egyetlen pont sem a programjában, melyet alá ne lehetne írni, nincs egyetlen elv, mely viszhangot ne keltene a hazában.

Különösen két pontja a programnak található igen fontosnak: először: a szóbeliség és közvetlenség alapjára helyezett perrend, másodsor: a katonai büntető eljárás reformja.

Már most csak az a kérdés: vajjon az új igazságügyminiszter számolta-e a rendszer által eléje gördítendő csaknem elháríthatatlan akadályokkal?

S ha számolt velük, akkor be is láthatta, hogy programjának betartása — lehetetlen! Különösen a mi a katonai büntető eljárást illeti, ott nem fogja leküzdeni tudni a csökönyösséget, czopfot és hatalmaskodást! A szóbeliség — az meg a haza pénztelenségén találja hajótörést okozó szirtjeit.

Van tehát igazságügyminiszter, a ki jót akarna, ámde meg van még mindig a rendszer, a mely nem enged most is egyelőre reformokra gondolni, Fabiny pedig nem fog változtatni egymaga azon a kormányon s azon a rendszeren s így ígérétei, így programja — nem más, mint ígéretek!

Hogy áll a világ?

Az általános politikai helyzet a szebb idő beálltával is kedvezőbbé vált.

A sötét föllegek szétoszolni készülnek s mindenfelé csak belpolitikai bonyodalmak és tárgyalások vannak még folyamatban s fognak tartani a kanikuláig.

Ezután szélesed fog következni, — ha csak valami rendkívüli esemény nem bolygatja fel a nyugodalmas békét!

E helyen is legelőször kell Spanyolország felé tekinteni; mert ez országnak törvényes királya született. Spanyolországban mi sem adhatott a monarchia eszméjének nagyobb támogatást, mint egy trónörökösnek hön várt megszületése.

Szomorubb helyzet nem volt képzelhető, mint XII. Alfonz halálakor a spanyol királyságnak helyzete. A politikai viharok és forradalmi változások által folyton felzaklatott országnak nem volt trónörököse, ki felé a nemzet reménye, a hagyományos hűségnek és öröklött hitnek érzelmei fordulhattak volna. Az özvegy királynénak érdekes helyzete volt a királyság létkérdése. Ki bizhatott abban csak egy napra is, hogy Spanyolország megkímelve maradjon az újabb rázkódásoktól. A természet rejtélyes működése meghozta a nagy kérdés megoldását. Az árván született királyfi megszünteti a királyság árvaságát. S a mint eddig XII. Alfonz király halála óta Krisztina rendkívüli ügyességgel, finom belátással tudott áteveznit a kritikus idők megpróbáltatásain, melyek a férfi edzett kormányzását is alighanem elsodorták volna, remélhető, hogy azután is a gyöngéd és mégis biztos női kez szerencsével fogja vezetni Spanyolország sorsát. A nőnek elméjét élesíteni fogja a királynya gondossága és így a spanyol nép alatta ismerheti meg az állandó kormányzás áldásait, melyeket oly régen nélkülözött.

Angolországban még mindig az ir törvényjavaslatot tárgyalják. Azt tartják, hogy a

második olvasás után nagyobb miniszterválság fog bekövetkezni.

Olaszországban folynak a választások, a nélkül azonban, hogy nagyobb belpolitikai állás változást fognának létrehozni. A mint hírlik az olasz parlament már július elsején fog összehívattani.

Franciaország megmutatta, hogy az ország még mindig gazdag annyira, hogy nyilvános kiírásra bocsátott államkölcson a francia néptől egyedül a nélkül, hogy más országban bankok szerepeltek volna 23 szorososan tul lett jegyzve: mert 100 millió frank helyett jegyzett a francia nép 1150 milliót! Hát minálunk mennyit jegyezne a nép, ha Tisza Kálmán ettől a magyar néptől póthitelekre kérne 20 milliót? Bizony mi csak is Rothschildra vagyunk szorulva, tehát a zsidó kapitalizmusra s ez a végtelen szomoru helyzet igazi szignaturája.

A Balkán-félszigeten úgy látszik megszilárdulni kezd a helyzet.

A görögök egy Papamichalopoulos nevű embert nyertek miniszterelnöknek helyettes helyébe; s azt remélik, hogy ez a furcsa nevű férfi rendet fog majd csinálni!

Románia nekünk megüzente a vámháborút. E fölött folyik most az élénk eszmecsere s valóban kíváncsiak vagyunk, hogy Ausztria-Magyarország miként fog föllépni Romániával szemben, vagy itt is az engedékenység fogja vezetni? Ez különösen akkor volna káros, midőn az orosz politika is kezd ez irányban működni.

Oroszország tudniillik e napokban egyezséget kötött Romániával, mely szerint Románia a Dobrudzsát átengedné Oroszországnak.

Ezért természetesen az oroszok viszontszolgáltatással tartoznának Romániának, a mi azután a három császár szövetség bomlását jelentené.

SZAPULÓ.

Elő azzal a deressel,
Bársonyszék helyett fapad!
Elrepültek a miliók,
És a kormány? — megmarad!

Repültetek volna am tí
S a pénz maradt volna meg,
Husz milliót nem érték ti.
Bizony, összesen se meg!

Veritékes a nép pénze,
Sulyosan nyom az adó;
Fizess magyar! Hát a pénzünk
Elpazarolni való?

Nem úgy urak! Telt a mérték —
Továbbra már nem vihető,
Vád alá az ily kormányt
S lakoljon a vétkező!

92 szótöbbséggel szavazták meg a póthiteleket. Évek óta a Tisza kormánynak ily többsége nem volt

TÁRCZA.

Egy seregély története.

A természetnek e kedves gyermeke szép, verőfényes napon jött a világra. Szülei nem rég tértek vissza Afrika északi partjairól a hova telni jártak. Életének első havait — csiripelő és zajongó testvéreivel együtt, — műfészekben töltötte, melyet egy üzérkedő karmester készített s függesztett ki a kertben levő körte fára. A kis seregély-fióka testvérei között a legfiatalabb volt s — gyöngébb alkata után ítélve, — szellemileg túlsúlyban volt fölöttök.

Az izmosabb testvérek csakhamar megnövekedve, kirepültek a szülei fészekből a szabad erdőre, mielőtt az üzérkedő karmesternek észébe jutott volna őket foglyokká tenni.

A legkisebb fiók a karmester foglya lett és szép, zöld kalitkában a dolgozó szobába került.

Igy vonatott el a természetnek e fecsegő, kedves gyermeke egyszerű életpályájától, hogy magasabb kiképzésben részesüljön. De a természet nem igen tűri meg a törvényeivel való ellenkezést. Így történt tehát, hogy a seregély tollazata soha sem nőtt ki olyan sűrűn, olyan dusan, mint testvéreinek; testalkata is sokkal gyöngébb maradt; kinézése rögtön elárulta, hogy

s ebből az látszik, hogy Tiszának akkor van a legtöbb embere, mikor pénzt kell megszavazni. Mennyi lenne a többsége a kormánynak ha 50 milliót kért volna?

Sokkal igazságosabb lenne ránk laikusokra nézve, kik a 20 milliót se el nem költöttük, se meg nem szavaztuk, ha a 232 igennel szavazott képviselő fölosztaná egymás közt a 20 milliót. Pontos kis számítás szerint esik mindegyikre 85 344 frt 80 kr. No ezt ugyan nagyon sokan lefizethetnék a képviselőházban havi részletekben; pl. Tisza Kálmán, aki az ország leggazdagabb emberei közé tartozik egyszerre tíz embere részét válthatná meg. Ez volna az igazi felelősség, a hogy az alföld némely városaiban meg vannak a felelős bakterek, akik minden kárért vagyonukkal felelnek.

De mivel semmi közünk a képviselők privátvagyonához, inkább a fizetésükhöz szólunk. Az összes képviselők évi fizetése fölmegy 6—700,000 forintra. A képviselőházba úgy se juthat be jóformán más, csak vagyonos ember, a ki a képviselői fizetését gavalérossan elbankettezi, s elflakkerezi: éini, igen kevesen élnék belőle. Az országban százával bocsátják el a szerencsétlen dijnokokat és irnokokat, a képviselőház pedig százazrekbe kerül. Ezen idősebben lehetne takarékoskodni. Olaszországban a népképviselők egész fizetése egy szabadjegy az összes olasz vasutakra. A mandátum ugys drágább lesz, ha 5 évig tart, s a vagyontalan emberek még jobban kiszorulnak a Házból.

Ime, mennyi tér nyílik a takarékoskodásra. Persze takarékoskodni könnyű — a más bőrére. Évek óta mondja nekem Marci bátyám, hogy ne szivarozzam, mennyit megtakarítok azzal. Én meg évek óta mondogatom neki, hogy ne igyék; tényleg azonban én évről-évre többet szivarozom, ő meg évről-évre többet iszik, s kölcsönösen könnyelműnek szidják egymást.

... Csak hogy Szapary Gyula iszik is meg szivarozik is egyszerre. Ez már sok.

HIREK.

— **Hep, Hep!** Hogy minden kételyt eloszlassunk ideiktatjuk a hep, hep! gunyszó eredetét. Származik pedig a hep-hep onnan, hogy a keresztes háboruban 1097-ben a Gans-feisch Péter és Leiningen Konrad német toborzó vezérek zászlóin e három betű állott: H. E. P. (Hierosolyma est perdua: Jeruzsálem elveszett) s a hol e zászlót meghurczolták az üldözött zsidók menekültek, kiáltva: j ö n a hep!

— **Hamis bukások.** Hogy mily mindennapos a zsidók üzelve, azt legjobban bizonyítja a sok hamis bukás. Az utolsó pár nap alatt a következő zsidók kerültek konkurzusba (így szeretik ők a hamis bukást nevezni): Kohn és Doman nőszabók Budapesten a paszszivák 28000 frtra rugnak; Engel és fia Szt-Lőrinczen (Baranya) a paszszivák kitesznek 75000 forintot, Deutsch Salamon pedig Szegeden és Baumfeld Ignác Pácséron zárták be a boltot. Nem csalódunk, ha kiadjuk, hogy néhány hét múlva az illető zsidók nejei nevén ismét kinyílnak az üzletek.

— **Zsidó erkölcsök.** Somogyi testvérek cég alatt két rovott előéletű zsidó „elegáns” kávéházat nyitott az Andrassy-uton, de mert csak ideiglenes engedélyük volt, annak véglegesítéseért fordultak a VI. ker. kapitánysághoz mely megtagadta kérelmüket azon okból, mert Somogyi testvérek, mielőtt e hangzatos magyar névre vedlettek, rablásért voltak elítélve. Pár héttel ezelőtt megjelent a tulajdonosok egyike a kapitányság ama tisztviselőjénél, ki ügyét oly kedvezőtlenül intézte el s iróasztalán ott felejtett 400 forintot, mely kétségkívül arra volt szánva, hogy őt nagyobb engedékenységre bírja. A tisztviselő elvitte a pénzt a főkapitányhoz, a ki maga elé rendelte

öt négy fal között tartózkodó, ugynevezett szobamoly nevelte.

Első nevelése rendkívül gondos volt. A mérteketesen kimért anyagi táplálék mellett a szellemekben bőségesen részesült. Hiszen az volt a rendeltetése, hogy előadó művész legyen és az ilyennek sokat kell tanulnia.

A karmester ez okból tanítványával, jegyezzük meg: fogékony tanítványával, előbb a generalbasszust vette át, majd a skálákat. Ezután gyorsan következett a „Szűz imája” és a portici-i néma dalműből a balcarole betanulása. A karmester ur nem is késett szorgalmas tanítványát bemutatni a világnak, azonban egyelőre csak szűk körben.

Ezután tovább folyt a seregély nevelése. A karmester jó rendszert alkalmazott és pedig szigorú következetességgel.

A tanulást olykor-olykor csak az zavarta, hogy a szomszédokban lakó kántornak rövid időre tartás végett átadott rigó közbe-közbe füttyölt. A rigó könnyelmű teremtés volt, keringőket és más bolondos dolgokat füttyölt. És ha kezdettől végig elfüttyölte volna! De nem tette; csak úgy elrikkantott néhány akkordot széles jó kedvében és azután kacagással végezte. Ez a komoly, klaszszikus képzettségre törekvő seregélyt nagyon zavarta; amint illik is, hogy a jó nevelésű seregély az ilyen határtalan ostobaságon megbotránykozzék. Mesterét is zavarta a rigó rikoltozása és mikor türelme megszakadt, haragjának szitkozódó szá-

a kávéház-tulajdonost, hogy számon kérje tőle vakmerő kísérletét. A derek ur azzal mentegetőzött, hogy a tisztviselő maga kért tőle 350 forintot, egy nyomasztó adósság kizetésére. A megindított vizsgálat során a zsidó eltagadta, hogy ő hagyta a tisztviselő asztalán a 400 forintot. Így tehát a főkapitányság bizonyára azt hiszi, hogy a szent Pál hollói vitték oda a 400 forintot a tagadhatatlanul rosszul díjazott, de azért becsületes tisztviselőnek. Ilyen a zsidó erkölcs!

— **A katolikus alapság anyagi helyzetének javítására és a kongrua ügy rendezésére** a biboros hercegprimásnak az a terve, hogy e célra tíz millió forintnyi tőke teremessék. Fel is hívta Simor hercegprimás az ország összes káptalanait, hogy nyilatkozzanak, mily összeggel hajlandók hozzájárulni az alapság teremtéséhez, akár egyszersmindkorra szóló adományokkal, akár évi járulékokkal. Mint lapunkat Esztergonból értesítik, az egri káptalan felszólítást utézett az esztergomi káptalanhoz az iránt, hogy vajjon nem találná-e célszerűnek az összes káptalanokat értekezletre összehívni akár Budapestre, akár Esztergonba, abból a célból, hogy a kongrua-ügyben a káptalanok egyöntetű eljárása állapíttassék meg.

— **Hol kezdik a takarékoskosságot?** A közoktatási miniszter a következő rendeletet intézte a tanfelügyelőkhöz:

„Nagyságodat tudomás és további gyors intézkedés végett a következőkről értesitem. Tekintve, hogy a folyó évben a törvényhozás által népoktatási célokra megszavazott fedezet oly korlátozott, hogy a legszükségesebb s már rendszeresített évi kiadások igénybe veszik a rendelkezésemre álló pénzüsszeget, elhatároztam, hogy ez évben takarékoskosságot személtől:

1. Magyar nyelvi póttanfolyam nem tartatik, de az ilyen póttanfolyamoknak ideje törvény szerint le is járt.

2. Az országos tanítói gyűlést sem hívom össze. A megvitatás végett kiadott tételeket azonban a tanítóegyesületek terjeszték föl hozzám, hogy azokat megismerhessem s esetleg egyik-másik pontra nézve intézkedhessem.

3. Az állami és községi segélyezett iskolák tanítóinak és tanítónőinek a tanítói gyűlések alkalmával szabály szerint járt napidíjak s utiköltségek sem adhatók ki ez évben. A már eddig megtartott tanítói gyűlések költségei folyó évi ápril hó 30-ig beszámíthatók. Budapest, 1886. május hó 4 én.

Trefort.”

Ime — a miniszteriumban gyufán kezdik meg a takarékoskodást. Takarékoskodnak a társadalom legutolsó páriáinak (a diurnisták és tanítók) bőrére. Kíváncsiak vagyunk rá, mikor áll helyre az ilyen guzdálkodással az „egyensúly.” Igen kíváncsiak vagyunk arra is, hogy vajjon a többi hivatalosan utazó állami tisztviselőktől is megvonják-e a fuvar- és napidíjakat? vagy az „egyensúly” érdekében csak a nyomorultul fizetett tanítóval szemben szabad a szentesített törvényt a törvény őrének megszegni? Bizonyosan úgy lesz.

— **Rosz világ jár a pálinkára.** Akadnak ugyan elvéve itt-ott a pálinkának és pálinka mérőknek (kik nálunk főképp a zsidók) pajtásai, de a gondolkodók és a nép igazi jóakarói mindenütt, már nálunk is keresik a pálinka irtóatos pusztításai ellen a védelem módját. Az antiszemita szava nem volt hiába! Azelőtt megdorgálták az olyan papot, a ki a népet a pálinka pusztításaira figyelmeztette, (hja a zsidó csaplárosnak kárt okozott azzal!) mostanában maga a honvédelmi miniszter is szükségesnek jelentette ki a pálinkaivás terjedése ellen az intézkedé-

vakban adott kifejezést. A tanítvány kezdetben hallgatott, későbbben pedig ő is épen olyan haraggal szidta a neveletlen rigót, mint a mester.

A harag tudvalevőleg szomjuságot okoz és a mester nem szeretett szomjazni. Bort ivott, mert bort szomjazott s olykor-olykor egy-egy morzsa süteménnyel, melyet előbb a piros nedűbe mártott, tanítványát is megkínálta és ennek izlett a boros csemege.

A seregély kiképzése még nem volt egészen befejezve, mert elméje még nem fejlődött ki egészen. E körülménynek tulajdonítható, hogy tanulás közben a szöveghez tartozónak velve a mestertől hallott haragos szitkot, azt is betanulta.

Szép egymás-utánban, sorrendben tudta elzengeni a „Szűz imája” című darabot, a balcarolet és egy lármás katonai indulót.

Egy napon a mester mélyebben talált tekinteni a kancsó-fenekére, mint tanácsos lett volna; minek az lett a következménye, hogy többé azután nem ihatott soha, mert meghalt.

A művelt seregély egy józlesű műbaráthoz került, a hol igen jó dolga volt. Kínűő ételeket kapott, de borba mártott morzsát soha többet; pedig annyira vágyott utána.

Tanítása is véget ért, de ő tanult tovább önmagától. A már tudott három darab egyes helyeire gyönyörű változatokat csinált. Majd ezek a változatok annyira elűtöttek az eredetitől, hogy szinte új műveknek voltak tekinthetők. A sere-

seket; pályadíjat tűztek ki a pálinkaivás következményeit legjobban szemléltető munkára: sőt maga a tud. akadémia is ilyen kérdést tűzött most ki: milyen hatással van a büntettek szaporodására a szesz italok élvezete? Ébred már a közvélemény s nem a zsidó csapláros hasznát, hanem a nép egészségét és jólétét akarja védeni!

— **Mindennap egy-egy mértföldet!** A magyar királyi posta nagyban tökéletesedik. Most már arra is van gond, hogy a levelek a nagy sietségben valami tődőbajt ne kapjanak és szép lassan kezdik őket utaztatni. A legújabb jelszó az, hogy „mindennap egy mértföldet” s ez által sikerült a világ összes postáit lefőzni, beleszámitva a cigánypostákat is. S annak bizonyosságára, hogy ez nem tréfa, szívesen megmutatunk neki, a délelőtti órákban egy levélborítékot, melyet már egészen az új jelszó és rendszer szerint expedáltak. A lebélyegzés adatai szerint ugyanis földadták április 26-án Budapesten s a címzett kezéhez eljutott Miskolcra május 14-én, vagyis a 19-ik napon. Mivel pedig Miskolc Budapesttől épen 19 mértföldnyire van, világos, hogy a kis levelke minden nap egy-egy mértföldet utazott. Gervay ur meg fogja érni, hogy a nemesi czimerebe egy sánta csigát rajzolnak be, a mint sűrű könyhullatások közt nézi a kitört lábát.

— **A fák kultusza.** Újabb időben világszerte belátták, hogy az a rabló-gazdálkodás, melyet az erdőirtók a fák pusztításaiban elkövettek, igen káros és veszedelmes megfontolatlanúság és messze kiható közgazdasági és közegészségügyi bajok forrása lehet. Ma már főleg vitatni, sőt hangsúlyozni is, mennyire szükséges a fák ápolása, szaporítása az emberi egészség és a közjóért fentartására. Minden ember tudja, hogy a nagy városok egyszerre támadt fakultusza nem muló divat tüneménye, nem is a szép érzék és jó izlés ösztönéből fejlődött ki, hanem onnan származik, hogy a városok inficiált levegőjét igyekeznek a fák nevelésével, azoknak vegetációjával megtisztítani, az emberi szervezetre nézve üdvösebb hatásúvá tenni. Azért nem csodálni való, hogy ma napság a fák irtását még akkor is megbotránykozással fogadják a közönség ha azt a helyzet kényszerűsége érthetővé teszi. A gazdaságban nélkülözhetetlen a fa s annak művelése a rendezett birtokokon a gazdálkodás legelső törvénye. Nézzük meg a minta uradalmakat, a táblák 50, sőt néhol 25 holdanként sűrű fakerttel vannak beültetve s az ékba futó táblavégeket mindenütt erdősékké alakítják. Másrészt pedig az élvezetekbe merült nagyvárosiak ösztönös mohósággal ragadják meg a fakultiválás alkalmát. — melylyel életük meghosszabbítását, egészségük fentartását biztosítani remélik. De ez a szenvedélyes fakultusz egyáltalán nem újabb keletű. Már a legrégebb népek is a kőés baidankorban ösztönösen érezték a fák vegetációjának hatalmas befolyását az emberi élet viszonyaira s kezdettől fogva tisztelettel öveztek a fát, az erdőt. A görögök és rómaiak isteneik székelyét az erdőbe tették, jónőiket oda helyezték, nemtőik, nimfák, driádják alakjait szintén a lombok sűrűjében képelték. A szatírok ott röpödték, Diana, Bachus ünnepei ott folytak le az illatos fák árnyékában és isteneiknek kedvenc fák is voltak, mint például Apolló a babérfa s Merkuré az olajfa. A keleti népek még babonás fanatizmusuk kegyeletét, imádatát is gyakran fűzték egy-egy fához. A perzsa költők a szent bárón fáról énekelnek, a platanok, ciprusok, tölgyek többé-kevésbé szintén áhitat és rajongás tárgyai. Az indusok a jó és gonosz szellem fogalmát kötik össze némely fákkal. A jószág szelleme a kenyérfában ütött

gely zeneszerzővé lett és szerzeményeit érdemes lett volna hangjegyekre átírni.

Különösen eredeti volt egyik nagyobb kompozíciója, melyben a seregély önmaga helyettesítette az egész zenekart. Amint a melódia megkezdődött, hirtelen szarkacsörgés szakította meg; ezután ismét hangzott a melódia, de ekkor, a legszebb részénél a nádi veréb csiripelt közbe, majd a fülemüle csattogott néhány akkordot, a gólya kelepelésé is felhangzott, sőt néha a páva eklelen sivalkodása is. Ezt a seregély mind egymaga vitte végbe. Elég volt a gyors felfogású tollas művészeknek csak egyszer hallani valamely hangot, hogy rögtön képes legyen utánozni. Említett nagy kompozíciójában összes képességét érvényesítette és miután hallgatósága nem jutalmazta művészetét tapsokkal, befejezésül megvetően kiáltotta oda e szót: számár.

És most következnek a kis művész tragédiája. Második gazdájának házában nagy volt a fénytűzés. A természetnek egyszerű gyermeke kicsiségétől fogva mindig egyszerű eledelekhez volt szokva; e háznál már megismerte a finomodott izlés igényeit is. A gazda nemcsak a zenét, hanem a jó konyhát is szerette, kiválóképen pedig a gombapástétomot és a jó bort. Mikor a seregély jókedvűen füttyentett, a háziak közül mindig akadt valaki, aki a féltett gombapástétomból egy-egy csipetnyivel megjutalmazta. Ez volt az elismerésnek kézzel fogható kifejezése.

alakot és a gonoszság szelleme az upasz-fában van megtestesülve. Az upaszfa mérge kipusztít minden életet, a legparányibb fűszál sem prosperálhat közelében, sőt még az állatot és embert is megöli. Ez a sántán, az alvilág gonosz ezimborája, mely rombol és mérteljez mérges lehelletével. Ellenben a kenyérfa az áldás, a jószág fája, őrangyala a polinéziai barnabőrűeknek. Gyümölcse nyolce hónapig át táplál. rostja ruházatul szolgál, ágai számfát adnak, törzséből csónak készül. Csoda-e, hogy szent hódolattal közelodik hozzá a jámbor indus és isteneknek lelkét sejt benne? A világ összes népei mindenha művelték, gondozták a fák kultuszát a legvadabb fajtól kezdve egész a legfejlettebb angol népig. Németországban Franciaországban tömérdek rege és hagyomány fűződik egyes fákhöz. S ha mindez nem is volna így, ma, midőn a modern tudományok világánál megismertük a fa jelentőségét, magunk ellen vétkeznénk, nem követve el mindent általában a növényzet és különösen a fák szaporítása, ápolása, nevesítése érdekében b. N. L.

Haynau mint magyar földesur.

Köztudomású, hogy mikor Haynau a sok kegyetlenség után, amit elkövetett, hirtelen kegyvesztett lett, Szatmár megyébe vonult vissza a kiscigézi birtokára s ott egy ideig gazdálkodott. A breszcai híre életének ezt a részét mindez ideig nem irták meg, pedig sok érdekes momentum van. Egy szatmár megyei földesur egy hazai lapban felsorol most közülök néhányat.

A ki az ötvenes években először pillantá meg ugymond e tájon azt a magas, nagybajuszu, zord képű, nyugtalan szemű alakot, aki még az imént élet és halál kegyetlen ura volt, már a neve hallatára is megborzadt. De a midőn látták, hogy mily nyugtalanul jár-kel, tesz vesz, ujit-alakít, benső elégtétellel győződtek meg arról, hogy azaz ember meg van büntetve.

Ott van az emberben az isten alkotta érző szív, legnagyobb áldása a teremtetnek, de a mely lehet a legiszonytatóbb büntetés eszköze is; az ő szívet furiák marcangolták. Az önvád, a lelkiismeret mind odaszállt a szívére s megrontották az álmát, hogy örült módra futkosott; talán a véres árnyak kergették. S ebben sem volt nyugta. A világ sem volt szép neki, semmivel sem tudott megelégedni. A birtokán egyre romlott, egyre épített. A mit megpillantott a szomszéd birtokosnál, megáhitá s ő is olyat akart. Az embert nem kerülte, sőt ellenkezőleg, befurakodott mindenüvé és barátokozni akart — a maga módja szerint. A pénzt szerzte, de csak építkezésekre; egyébben fukar volt.

A gazdasága a sok építés miatt úgy ment néha, hogy a legszükségesebbre, a szántásra sem télt ökor. Játszotta a Cincinnatust, s élt különöz módra. A szatmári boltokat hetivásárok alkalmával maga járta össze, s vette a béresének a eszimat; olykor a vásáron vett ökröt maga hajtotta haza. „Megbolondult” — azt mondták rá. S csakugyan nem volt tiszta a feje; láz égette az agyát, ereiben ott futkosott az a tűz, mely kergette, mely nem hagyta nyugton. A szív lökte szét azt a tüzet. Tett látogatásokat az uri házaknál, s elfogadták, mert — olyan idők voltak azok, hogy el kellett fogadni. Hogy nem szívesen látták azt nem vette észre; eszéágában sem volt olyanra gondolni. És az olyan látogatásoknál aztán ivott. Ivott rettentően; a belső furiák csak nem aludtak el, a bor nem mindig Lethe-vize. Aludni csak ebéd után tudott, ha jólakott borral. Az éjjeli annál borzasztóbbak vol-

A seregély forró művészi vére a fűszeres eledel élvezése után még jobban felpuszdult, de egytallal a szomjuság kínait is érezni kezdte. És a víz nem oltotta el szomjuságát.

Kalitkája ajtaja mindig nyitva levén, szabadon röpökdhetett a szobában.

Egy nagyobb ebéd alkalmával kíváncsian megfigyelte, hogy az asztalnál ülők piros nedűt isznak poharaikból s minél többet isznak, annál élénkebbek.

Eszébe jutott, hogy első oktatója: a karmester is gyakran ivott és minél több ment le a torkán, ő annál szebben zenélt.

A fűszeres gombapástétom ezúttal is csaknem törhetetlené tette szomjuságát. Hátha az a vérpiros poharadé, mely a kristály-pohárban csillog, eloltaná!

Kirepülve kalitkájából, egy felretett pohárra szállott és megmerítette csőrét a csillogó, piros folyadékban. És az ital izlett, annyira izlett, hogy másodsor, harmadsor sőt negyedszer is ivott belőle.

A vendégek arra lettek figyelmesek, hogy a tollas művész gyönyörűen zeng, de zengése összefüggéstelen. Összevissza van abban zavarva a szűz imája, a barcarole, a katonai induló, a gólya kelepelés, a veréb csiripelése, a fülemile csattogása és minden kigondolható hang. A kis művész egész torkából, minden erejéből énekel, majd ingadozni kezd s e szóval esik össze: s z a m á r.

tak: föl-föl riadozott, viziókat látott és ordított kinjában.

Egy éjen egy uri háznál egyik veadégszobából a másikba költözött s panaszkodott, hogy nem tud bennük aludni, utoljára az ebédlet engedték át neki es ott sem tudott. Abba a faluba soha sem ment többé. Akart „civilizátor“-kodni is s épített iskolát és vitetett bele német tanítót, de az sehogyszem birt boldogulni a kiscigézi magyar gyermekekkel. — Azok fejébe nem megy a „der-die-das.“ Az iskola téglafala vakolatlan, a falu népe német szótlán maradt. S a földes ur bele unt ebbe a tervbe is. Bele unt utoljára az életbe is. Végrendeleteket csinált, a melyekben roppantul dicséri magát és az emberiség javára szolgáló cselekedeteit. Ezekből a végrendeletekből lehet egy-egy példány a megye és a város levéltáráiban, érdemes volna kikutatni s ha megtalálják: ismertetni. Az ilyen irat is kulcs az emberi természet rejtélyeihez.

Országgyűlés.

Az eltűnt milliók.

Az országgyűlés e héten azon milliókkal foglalkozott — néhány ezer forint híjával husz millió biz az — melyeket tetszett a kormánynak kifizetni anélkül, hogy azt az országgyűlés a költségvetésben bármikor megszavazta volna, sőt e kivadásokról csak bár tudomása is lett volna.

Az ellenzék most is, mint mindenkor, megtette kötelességét. Négy napon át tartott vitában napnál világosabban kimutatta azt, hogy ezen kénye-kedve szerint tett költségekkel a kormány oly durván megsértette a törvényt, kimutatta, hogy ez a kormány, mely ezelőtt tizenegy évvel arra vállalkozott, miképen az ország pénzügyeit rendbe szedi, ezen ígérének beváltására oly képtelenséget tanusít; ez a kormány önzerttel s ha a hazafiságnak csak egy szikrája van is még keblében az ügyeket tovább nem viheti; le kell köszönnie, s helyet kell adnia azoknak, kik úgy az ország vezetésére képebbek, valamint hazafi érzelmeikben megbízhatóbbak.

A függetlenségi párt részéről ennek kifejezésül Helfi Ignác, — a mérsékelt ellenzék részéről Horánszky Nándor képviselők adtak be határozati javaslatokat, melyben a kormány rosszalása mellett bizottság kiküldését kívánják az ország pénzügyi helyzetének megvizsgálására.

A miniszterek gyarló szabadkozása, védekezése még fényesebben igazolta az ellenzék álláspontját. Tisza Kálmánt is elhagyni látszott nyelvelési nagy tehetsége, e helyett inkább pöffeszkedésben tetszett önmagának, s a többi között az ellenzék kormányra jutását csapásnak nevezte az országra nézve.

Hanem hát megkapta a magáét, Irányi Dániel oda vágta fejéhez, hogy az az ember, a kinek oly multja s oly jelene van, mint Tisza Kálmán, az ily hangon beszélni nincs jogositva. Gr. Apponyi Albert pedig érvelésével úgy falhoz nyomta a megszorult miniszterelnököt, hogy szánandó gyarlósága feleletén, melyben sietett a mondottakat visszavonni, nagyon is meglátszott

Másnapra már jobban lett, de ez időtől fogva korbely életre adta magát. Ha borral telt poharat látott, vagy csak sejtett is, vagy ha tányérok, villák, kesek csörömpölését hallotta, rögtön odahagyta kalitkáját és felfedező utra indult.

Néha a harmadik, sőt negyedik szobába is átrepült kutatni. Ha megtalálta, a mit keresett, ivott és sokat ivott.

Emlekező tehetsége napról-napra fogyott; tisztán egyfolytában már soha sem tudott elzengeni egyetlen darabot sem; végre már nem is zengett csak nyöszörgött.

Egy napon azután annyira becsipett, hogy vérenek tulságos felpuszdulása megölte; utolsó szava ez volt: — s z a m á r!

Talán azért, hogy miért nem kezdte el az ivást hamarabb, holott elkezdhetne volna; vagy talán épen azért, hogy ivott, helyesen mondva, hogy bort ivott. Ki tudná ez elhunyt tollas művész utolsó gondolatát megmondani?

Gazdája megkönyezte a képzett zenész halálát s bársonyba burkolva annak hült testét, szépen eltemette a virágzó jázmin-bokor aljába.

De gazdája okult is egytallal a gyászos példán. Ez eset óta soha sem iszik annyit, hogy a feje megzavarodnék. Azt hiszi, hogy a kis tollas művész utolsó szava az ő czimere szólott.

hogy csak nagy nehezen találja meg rendes kibuvóját, s még azon szokásos fegyverét sem meri használni, hogy a szónokok beszédeit elforgassa.

Nagy is lett a megdöbbenés a kormánypárt soraiban, de a ki a folyosókon elhangzó kárhözható nyilatkozataikat, erős elhatározás, vagy a jobb meggyőződés nyilvánulásának vette volna, az nagyon csalatkozott volna. Ismeri Tisza Kálmán nagyon a maga nyáját, rájuk is szolt keményen, hogy ötlet ugyan a folyosókoni suttogás meg nem fogja bukattani, ha van bátorságuk, mondják ki nyíltan, hogy megunták, persze hogy tudta, miként ily bátor ember nincs a gárdában.

Ugy is lett, jól ismert embereit, a szavazásra szent lett a bekésség, megjötték mind a kik eleinte vonakodtak, s szépen megszavazták, hogy az elköltött husz milliócska erejéig csinaljanak újra adósságot, s ez által az ország ismét mélyebben jusson Rotschild zsidó zsebébe. Hej pedig ennek azért jó vége még sem lehet.

A megyei és községi törvények a főrendiházban.

A méltóságos s nagyméltóságú urak ülést tartottak e héten, hát csakugyan igaza volt Tisza Kálmánnak, midőn megjövendölte, hogy megifjítja a főrendek házát.

Nem ugyan tevékenységben, nem is a közügyek iránti buzgalomban lettek ifjabbak, tehát tett erősebbek, hanem követve a mai ifjuság — tisztelet a sajnosan kevés kivételnek — nyomdokait ny mamelukoskodnak, mint akár csak pénzeit s a kormány kedvező kegyelméből nyerték volna mandatumaikat.

Csak néhány ember van ott a ki sehogy sem akar megfiatalodni nézetében, ezek közt messzire kimagaslak Somssich Pál, ki e vita alkalmával — az az, hogy kivüle s Prónay bárón kívül alig vitázott valaki — is úgy megmondogatta ez igazságot Tisza Kálmánnak, hogy még harmad napra is zúgott bele a füle; kétszeres a hatása, ha oly kimagasló államférfiui bölcs, oly társadalmi állású ember, mint Somssich Pál, nyilatkozik akként, hogy a kormány már is egy nagy kaszárnyát s törzét csinált a z országból! Álljanak elő most már azok, kik mi ellenünkben a szenvedélyesség s illoyalítás vádját oly könnyen kimondják, álljanak szembe Somssich Pállal s czáfolják meg.

Egy az csupán a mit Somssich fellépésében, helyeselelnünk nem lehet, nem szabad, ez a lemondás azon hangja, mely beszédén végig vonult a jövő azon elvéké, melyeket ő hirdetett, ezen elvek bajnokait nem illeti meg a megadás, a lemondás keserű és bánatos hangja, az ő beszédjük legyen az íteletet hirdető tárogató felhívása, az ő beszédjük legyen buzdítás, serkentés, hisz ugy is elegenden vannak, kik a megadás keserű kenyerén rágódnak.

Am álljon még ma szavazatkészen Tisza Kálmán gárdája, nem baj az, egy egészséges áramlat s a miniszterelnök kártya-vára összedül, támogatói pedig — mert hát van bennük elég nagy adag a patkány természetből — osonni fognak szerte széjjel, — meglehet persze egyidőre azért, hogy új bőrből bujjanak elő a mint csak lehet. — A történet vége az, hogy ugy a megyei mint a községi törvényt a már is exczellenciás s meg ezután exczellenciásodó urak megszavazták. Csak azután ne legyen keserű az utóíze.

KÜLÖNFÉLÉK.

— Az új igazságügyminiszterről a következő eletrajzi adatokat közölhetjük: Fabinyi Teofil született 1822-ben okt. 11-én Pesten, Atyja, Fabinyi János a pesti magy. tud. egyetemnél a a szemézet rendes tanára volt, ki egyszeremind a pesti ág. evang. hitvallású egyház iskoláinak felügyelői hivatalát is viselte Fabinyi Theofil első oktatását a szülői háznál nyerte, az elemi és gimnázialis tanulmányokat azonban a pesti ág. evang. egyház iskoláiban, a bölcsészeti tanfolyamot és a joginak egy részét a pesti egyetemen végezte. A jogi tanfolyam utolsó éveit Eperjesen, az akkori, országos hírrel bíró tudós jogász, Csupka András tanár előadásait hallgatva, az ottani kollégiumban töltötte. Az ügyvédi vizsgát letéve, 1845-ben Pestmegyei tiszteletbeli alügyészévé nevezetett ki; majd rendes ügyész lett. 1850-ben pestmegyei törv. bír., 1851-ben pestvárosi járásbíró, 1854.

orsz. főtörvényszéki- és 1860-ban legfőbb ítélőszéki bír. A kir. hétszemélyes táblának 1861. január hóban történt visszaállítását alkalmából ennek bír. 1869-ben a kir. semmitőszék felállításakor ennek bír. 1873-ban a budapesti kir. tábla alelnökévé és 1880-ban május 2-án a magyar kir. kuria legfőbb ítélőszéki osztályához tanácselnökké nevezetett ki. A szép jogi carriére mellett egyházának is igen fontos és magas tisztségeit töltötte be. Volt a pesti magyar-német közös egyházak felügyelője, a budapesti esperesség felügyelője és a bányakerületi pénzügyi bizottság elnöke. Az 1862. év elején tartott egyházi tisztújítás alkalmából az egyházi közös felügyelői állomásra szintén Fabinyi Teofil, akkori szeptemvir lón megválasztva s mint ilyen, igen áldásosan működött. Továbbá az 1866. évi kerületi közgyűlés által a bányakerület vagyonát kezelő pénzügyi bizottság elnökévé választott meg és 1868. a budapesti esperesség felügyelőjévé lett. 1880. október elején pedig bányakerületi főfelügyelői állását foglalta el. Zsedényi s Radvánszky Antal báró halála után a magyarországi ág. evang. egyház egyetemes főfelügyelőjévé kandidáltak, de Prónay Dezsővel szemben kisebbségben maradt.

— Furfangos felelet. Inas: — Uram tisztelteti a kisasszonyt és itt küldi a gyémánt ékszer. Kisasszony — Jól van, elmehe, mondja meg urának, hogy igen szépen köszönöm a küldeményt — No, mit áll itt még mindig, hiszen mondtam, hogy elmehe. — Inas: — Bocssáson meg kisasszony, de nagy zavarban vagyok az iránt, vajjon mit felelek uramnak, ha kérdeznél talál, hogy mennyi borraivalót kaptam a kisasszonytól.

— Megérdemelt nekrológ. Angolországban egy vidéki lap tulajdonosa többször kérte a seriffet, fizetné meg tartozását, de ez mindig csak biztatással elégítette ki. Végre egy napon a seriff így válaszolt: „Holnap bizonyosan megkapja a pénzt, annyira bizonyosan, hogy a fizetésben csak halálom akadályozhatna meg. Ha élék, fizetek.“ — A másnap elmult, de a lap tulajdonos nem kapta meg pénzt. Harmadnapon a seriff meglepetve olvassa a helyi lapban a következő gyászjelentést: „Megszomorodott szívvel jelentjük, hogy Bagley Fülöp ur, Essex grófság seriffje, meghalt.“ Ezután a lapban a seriff életreza következett, melyben sok jó tulajdonság volt felsorolva, de amelyben ott volt e megjegyzés is: „soha sem fizetett pontosan.“ — Bagley hűledezőve olvasta e sorokat, végül dühösen felugorva, elrobant a szerkesztőségbe. Utközben sok ismerősével találkozott, de egyikén sem látszott a meglepetés, hogy őt életben látja. A szerkesztőségbe érve, a szerkesztő-laptulajdonos tetetett csodálkozással kérdezi: „Hogyan, seriff ur, ön él? — „Bátorkodom; de ki mondotta önnek, hogy én meghaltam?“ — „Seriff ur önmaga.“ — „Rosz tréfa; hogyan mondhattam volna én, hogy meghaltam? Hiszen az lehetetlenség.“ — „Nem olyan nagyon, mint látszik.“ — „Erre a magyarázatra kíváncsi vagyok.“ — „Tegnapelőtt azt fogadta, hogy másnap csak az esetben nem fizet, ha meghal; különben okvetlenül törleszti adósságát. Nos, ön nem fizetett; én tehát bizonyosra fogtam, hogy ön meghalt.“ — „Ime, itt van tartozásom.“ — válaszol a seriff pénzt számlálva le az asztalra; — „de most arra kérem, czáfolja meg a hirt.“ — „Nem szükséges.“ — szol a laptulajdonos, — „a gyászír csak egy példányban jelent meg: a seriff ur példányában.“

— Husvéti bárány. Igen szép keresztény szokás uralkodik osztrák Lengyelországnak Jablonkau körül fekvő tájékán. Nagyszombat napján ugyan minden házban egy bárányt vágnak le, melyet husvétvasárnapján a falu mellett levő térségen a szabadban megsütnek. Az egész népség kivonul sátrakat álltanak s midőn már a bárányok meg vannak sütvé, az egész lakosság egy helyre gyűl össze, hol a husvéti bárányokat, — miután imádkoztak — elköltik. E nap nálok a kibékülés napja: tele töltik a poharakat, kozintanak, egymást átölelik és megcsókolják. Ha a mulatságnak vége van, ismét imádkoznak és szép rendben visszatérnek a faluba.

— II. Katalin czárnőnek volt egy kedvenc kis ölebe, a mely „Duchesse Anderson“ („Anderson hercegnő“) névre hallgatott. Mikor az ölebe kimult ez árnyékvilágból, a czárnő íróasztalhoz ült és négy órai kínos tollragás után ezt a sirverset követte el:

„Itt nyugszik Duchesse Anderson
Akit megmarapott. az Patterson“.

— Vak utas részére állított ki az udvariás tisztviselő utlevélet, a személyleírásnál azon megjegyzéssel: „Szemei feketék, de a mindakettő hiányzik“.

— Igaza van. X. városban él egy tanácsos, azzal történt meg, hogy mikor a panaszos felek közül egyik elmondotta baját, nagy bölcsen ezt válaszolta: „Neked igazad van!“ Azonban előáll a másik fel, elmondja a dolgot, mire a ta-

nácsos ur ennek is ezt mondotta: „Neked is igazad van!“ „De teins uram.“ — szol közbe a városi hajdu, — „mindakettőnek még sem lehet igaza.“ „Neked is igazad van.“

KÖZGAZDASÁG.

Budapesti tőzsde.

Érték-tőzsde.

— május 18-án.

A lefolyt héten nemesak az irányzat volcsöndes, hanem az üzlet is, egyes napokon alig törtévéen kötés.

Lapunk zártakor jegyezték a következő árakat:

Magyar aranyjár. 4%.....	104.40
„ papírjáradék	95.—
Osztrák hitelrészvény.....	283.50
Magyar hitelbank.....	289.50
Jelzálogbank	124.70
Magyar földhitelintézeti zálog levél 4 1/2 %.....	99.75
Osztrák-magyar bank zálog levél 4 1/2 %.....	102.50
Cs. kir. kör. arany	5.84
20 frankos arany.....	10.03
Német márka	69.—

Gabona-tőzsde.

A csekély fölszállítás és a vevők tartózkodása nem adhatott az üzletnek nagyobb lendületet. Az árak nagyon megcsappantak.

Lapunk zártakor jegyezték:

Buza, bászági.....	76—81 kg.	7.95—8.50
„ tiszavidéki.....	76—81 „	7.80—8.30
„ pestvidéki.....	76—81 „	7.80—8.30
„ fejmegyei.....	76—81 „	7.85—8.35
„ bácskai.....	76—81 „	7.90—8.50
„ északmagyarországi.....	76—81 „	7.60—8.—
rozsa.....	70—72 „	6.10—6.20
árpa takarmány.....	60—63 „	5.10—5.30
„ égetni való.....	62—64 „	5.50—6.40
„ sörfőzdei.....	64—66 „	6.90—7.95
zab.....	39—41 „	6.—6.50
tengeri új bászági.....	75 „	5.15—5.20
„ másnemű.....	73 „	5.10—5.15
köles.....	— „	4.40—4.90
káposzta repace.....	— kg.	—
repace, új.....	— „	—

Marhavásár.

Pozsony, május 18-dikán. Fölhajtattott összesen 1923 drb hizott marha, köztük 1539 drb magyar ökör, 20 drb tehén, 7 bika, — bivaly, 329 drb német ökör, 23 tehén, és 5 drb bika, — drb gácsországi ökör. A vásár élénk volt. Minthogy pedig a felhajtás ugy Bécsben mint Pozsonyban nagy volt, az árak mégis hanyatlottak. Árak jegyeztettek: magyar ökör 48—60.— frt, német ökör 56—60 frt.

Bécs, május 18-dikán. Fölhajtattott összesen 3309 darab és pedig 1185 magyar, 1559 galicziai és 565 német. A szokatlanul nagy fölajtás következtében, mely a mult hetit 1200 darabbal haladta tul az árak érzékeny hanyatlast szenvedtek; első minőségű 1—2 frttal, csekélyebb minőségű 3 frttal volt olcsóbb. Árak: magyar ökör 45—58 frt, galicziai 46—53 frt, német 50—60 frt.

Sertés-üzlet.

Budapesti sertésvásár. (A kőbányai sertéskereskedelmi-csarnok jelentése.) május 18-án. Az üzlet változatlan. Magyar urasági öreg, nehéz 42—43 frtig, fiatal nehéz 44—45.— frt., közép 44—45.— frt., könnyű 43—44 frt, közönséges szedett nehéz 42.50—43 frt., közép 42.50—43 frt, könnyű 43—44 frt. Szerbiai nehéz 42—42.50 frt, közép 42—42.50 könnyű 41.50—42 frt. Hizó egy éves — frt. Hizó két éves makkos — frt. Hizó öreg — frt.

Bécsi sertésvásár, május 18-án. Fölhajtattott összesen 6571 darab. 1230 darab közepszerű és 1653 darab nehéz sertés, 2299 süldő. A csekélyebb szállítmány következtében bakonyiak 8. a süldők 1 frttal magasabban fizettettek. Csak a legsürgősebb szükséglet földöztetett. Fizettek: nehéz bakonyi 40—41.50 frt, silányabb 34—39 frt, süldő 33—41 frt, szalonna 44—45 frt, zsir 48—49 frt. (100 kilogrammonkint.)

Felelős szerkesztő SZALAY KÁROLY.